

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 103.505 van 12 februari 2002  
in de zaak A. 94.909/XIV-3578.**

In zake :       1.XXX,  
                  2.XXX,  
                  die woonplaats kiezen bij  
                  advocaat B. VRIJENS,  
                  kantoor houdende te 9000 GENT,  
                  Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van XXX nationaliteit, op 25 augustus 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 1 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 september 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 25 december 1999 en zich vluchteling verklaren op 5 januari 2000; dat op 30 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken in beider hoofde beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 27 juli 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel de schending aanvoeren van artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging”; dat zij dit middel als volgt uiteenzetten:

“Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat de door verweerder aangehaalde contradicties tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker onvoldoende zijn om het frauduleuze karakter van de aanvraag vast te stellen.

Dat de vermeende contradicties niet op onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van de verklaringen van verzoeker aantasten.

Dat deze enkele tegenstrijdigheden slechts betrekking hebben op details van verzoekers relaas, dat deze niet kunnen weerhouden worden en in geen geval de kern van verzoekers asielrelaas aantasten.

Dat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande het verblijf bij zijn minnares en de datum van hun kennismaking, het vertrek op de luchthaven niet kunnen weerhouden om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te ondermijnen.

Immers voormelde tegenstrijdigheden zijn het gevolg van het korte verhoor van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (duur wordt op het verhoorblad van de dienst Vreemdelingenzaken dd. 30.03.2000 zelfs niet vermeld) waar verzoeker niet de voldoende tijd had om de details van zijn relaas uit een te zetten. Dat het “wonen” bij zijn minnares, de datum van hun kennismaking en het vertrek op de luchthaven slechts details zijn van verzoekers asielrelaas.

Dat de door verweerder aangehaalde contradicties tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker onvoldoende zijn om het frauduleuze karakter van de aanvraag vast te stellen.

Dat bovendien de rechten van verdediging van verzoeker door verweerder geschonden werden.

Dat verweerder naliet verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal te confronteren met de vermeende tegenstrijdigheden.

Dat tenslotte verzoeker vaststelt dat de feiten waarop zijn vrees voor vervolging baseerde onvoldoende onderzocht werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Dat verweerders stellingname als zouden oud-m. niet meer vervolgd worden in de XXX weerlegd wordt door een rapport van het U.S. Department of State dd. 26.02.1999 aangaande de mensenrechten in het voormalige Z.

Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren aangaande de mensenrechtentoestand in de XXX.

« Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zij op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen. » (...)

Dat immers uit het rapport van het U.S. Department of State, "XXX Country Report on Human Rights Practices for 1999" dd. 26.02.1999 blijkt dat het land anno 1999 nog steeds gekenmerkt wordt door grove schendingen van de mensenrechten, dat medewerkers van voormalig president M. anno 1999 nog steeds gevisieerd en vervolgd worden door de XXX autoriteiten (cfr. stuk 2).

Dat gezien voormelde informatie uit de mensenrechtenrapporten met betrekking tot de XXX verweerder in zijn beslissing niet zomaar kan stellen dat verzoeker onder het regime van K. het voorwerp niet meer kan zijn van vervolging en zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Dat immers niet kan ontkend worden dat verzoeker wegens zijn relatie met de nicht van de ex-vrouw van M. en zijn werkzaamheden voor K.M., zoon van voormalig President M., geassocieerd wordt met de vroegere regering van President M. en dus bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer kan worden van vervolging waarbij zijn leven of vrijheid in gevaar is.

Dat verzoeker reeds in zijn land door de XXX autoriteiten gearresteerd en mishandeld werd. Dat verzoeker kon ontsnappen. Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land vrees voor vervolging koestert zoals gesteld in de Vluchtelingenconventie.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 ; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging schendt, wanneer deze zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is.

Dat tenslotte de bestreden beslissing, welke aan verzoekster werd betekend, het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; de artikelen 52, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging schendt, doordat deze verwijst naar de bevestigende beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot, verzoeker.”;

2.2.1. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève betreft, deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze

verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève niet dienstig kan invoeren ter adstruering van haar middel;

2.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit algemeen rechtsbeginsel op het administratief-rechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet; dat de eerste verzoekende partij dit beginsel niet dienstig kan invoeren ter adstruering van het middel;

2.2.3. Overwegende dat, wat de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven kennen doch betwisten dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het enig middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de commissaris-generaal, wat de beslissing inzake de eerste verwerende partij betreft, tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de eerste verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en dit op grond van drie motieven; dat het derde motief waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt :

“Tenslotte moet worden vastgesteld dat op het huidige ogenblik gewezen medewerkers en medestanders van het M.-regime in het geheel niet meer het object zijn van enige systematische vervolging (zie het rapport van de Belgische Ambassade, nr. 113, dd. 25 januari 1999).”;

Overwegende dat dit een determinerend motief is; dat derhalve de commissaris-generaal alleen al op basis hiervan de aanvraag van de eerste verzoekende partij kennelijk ongegrond kan verklaren;

Overwegende dat, wat dit derde motief betreft, de verzoekende partijen aanvoeren dat “verweerders stellingname als zouden oud-m. niet meer vervolgd worden in de XXX weerlegd wordt door een rapport van het U.S. Department of State dd. 26.02.1999 aangaande de mensenrechten in XXX”, dat “(...) immers uit (dit) rapport (...) blijkt dat het land anno 1999 nog steeds gekenmerkt wordt door grove schendingen van de mensenrechten, dat medewerkers van voormalig president M. anno 1999 nog steeds geïsoleerd en vervolgd worden door de XXX autoriteiten”;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de actuele toestand wat de systematische vervolging betreft van gewezen medewerkers en medestanders van het M.-regime in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de verzoekende partijen voor hun kritiek op het derde motief naar hun zeggen steun vinden in het genoemde rapport van het U.S. Department of State van 26 februari 1999; dat zij zich, wat de overlegging betreft van dit naar hun oordeel determinerend stuk, beperken tot het voegen bij hun verzoekschrift van vijf, overigens niet opeenvolgende, bladzijden uit dit rapport die ze verder niet duiden in hun middel; dat zij weliswaar op de inventaris van de stukken verwijzen naar de (foutieve) vindplaats op internet van het integrale rapport van het U.S. Department of State; dat evenwel gelet op de rechten van verdediging van de overige partijen in het geding en gelet op het gegeven dat dit overtuigingsstuk blijkbaar de kern van het bewijs van verzoekers grief raakt, het de zaak is van de verzoekende partijen om erover te waken dat alle, naar hun mening, relevante stukken bij hun verzoekschrift gevoegd zijn of dat minstens verduidelijkt wordt waarom het stuk niet wordt overgelegd; dat zij derhalve, gelet op de bevoegdheid van de Raad van State inzake de beoordeling van de juiste feitelijke gegevens, het niet aan de Raad kunnen overlaten uit te zoeken of de door hun vooropgestelde beoordeling van de feiten steun vindt in stukken die geen deel uitmaken van het dossier; dat de Raad van State bij het uitoefenen van zijn wettigheidstoezicht bijgevolg enkel acht slaat op het door de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift gevoegd uittreksel uit het voormeld rapport van het U.S. Department of State; dat dit uittreksel, noch de argumentatie die de verzoekende partijen ter adstruering van hun kritiek op het hiervoor aangehaalde determinerende motief aanvoeren, de Raad van State er toe brengt aan te nemen dat de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele toestand inzake de vervolging van gewezen M.-medestanders en medewerkers, de aan deze wettelijk toegekende discretionaire bevoegdheid overschrijdt; dat derhalve de commissaris-generaal alleen al op basis van dit motief de asielaanvraag kan verwerpen;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun middel ook inhoudelijke kritiek hebben op de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden; dat evenwel het derde motief dat hiervoor wettig is bevonden, de bestreden beslissing draagt; dat de kritiek aangaande de tegenstrijdigheden zich derhalve richt tot een overtollig motief; dat de eventuele onregelmatigheid ervan, de bestreden beslissing niet vermag aan te tasten; dat het middel betreffende de eerste bestreden beslissing niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat in fine van hun enig middel de verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissing de in hun middel aangehaalde bepalingen en beginselen

schendt doordat de bestreden beslissing t.a.v. de tweede verzoekende partij verwijst naar de bevestigende beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot;

2.3.2 Overwegende dat de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij wordt gemotiveerd met de vaststelling dat uit de verklaringen van de tweede verzoekende partij ‘blijkt dat haar asielaanvraag op dezelfde gronden gebaseerd is als die van haar man’; dat de tweede verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze het door haar aangevoerde geheel van middelen zou zijn geschonden doordat de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij ‘verwijst naar de bevestigende beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot’; dat het middel met betrekking tot de beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf februari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

**De griffier,**

**W. GEURTS.**

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
griffier.

**De voorzitter,**

**G. DEBERSAQUES.**